

Arrest

nr. 348 967 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 5 juni 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 (oud) van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II (oud) van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2022 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in België in.

1.2. Gezien verzoeker binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf aan een oproeping om zich aan te bieden werd hij geacht afstand te hebben gedaan van voormeld verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 5 april 2023 verzochten de Duitse instanties, de Belgische instanties om verzoeker terug te nemen. Dit verzoek werd op 19 april 2023 afgewezen.

1.4. Op 2 maart 2026 diende verzoeker een volgend verzoek in België in.

1.5. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat verzoeker eerder verzoeken om internationale bescherming indiende in Bulgarije, Oostenrijk, België en Duitsland.

1.6. Er werd een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse, Oostenrijkse en Duitse instanties op 17 maart 2026.

1.7. Op 19 maart 2026 stemden de Duitse instanties in met verzoekers terugname conform artikel 18(1) d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.8. Op 5 juni 2026 trof verweerder een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) dat aan verzoeker ter kennis werd gegeven op 8 juni 2026.

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: N.

voornaam: N. A.

geboortedatum: (...).(…).2004

geboorteplaats: Siaqul Bala

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd. Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland. Betrokkene wordt vastgehouden te Transitcentrum Caricole om de overdracht aan de bevoegde Duitse instanties uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N. A. N., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 25.10.2022 een eerste maal internationale bescherming in België. Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren in 2006. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit wat betreft de verklaarde leeftijd. Op 26.10.2022 werd in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de data die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije op 19.09.2022 en in Oostenrijk op 13.10.2022.

De betrokkene werd verzocht zich aan te bieden op 13.02.2023, maar daagde niet op. Gezien hij binnen de 15 dagen geen gevolg gaf aan een oproeping werd hij in overeenstemming met de bepalingen van de wet geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

Op 05.04.2023 verzochten de Duitse instanties België de betrokkene terug te nemen. Dit verzoek werd op 19.04.2023 afgewezen. Onze diensten ontvingen geen verzoek tot herziening van de Duitse instanties.

Op 07.06.2024 volgde een verzoek om informatie van de Duitse instanties. Dit verzoek werd op 12.06.2024 beantwoord.

Op 02.03.2026 diende de betrokkene in België een eerste volgend verzoek in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden opnieuw genomen en vergeleken met de data die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije op 19.09.2022, in Oostenrijk op 13.10.2022, in België op 25.10.2022 en in Duitsland op 13.01.2023.

De betrokkene werd gehoord op 16.03.2026. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en een verwante, een tante langs moederszijde, heeft in België. Volgens zijn verklaringen verliet de betrokkene Afghanistan in 2021 en reisde hij via Iran naar Turkije. Na een verblijf van ongeveer anderhalf jaar in Turkije kwam hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Hij trok verder via Servië, kwam het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen via Hongarije en reisde via Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk door naar België, waar hij internationale bescherming vroeg. De betrokkene verliet België en reisde naar Duitsland, waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. Hij verbleef er naar eigen zeggen in een opvangcentrum in

München en zag zijn verzoek om internationale bescherming afgewezen worden. Op 06.03.2026 kwam hij vanuit Duitsland naar België. De betrokkene stelt dat in Bulgarije en Oostenrijk enkel zijn vingerafdrukken werden genomen en dat hij er geen internationale bescherming vroeg.

Op 17.03.2026 werden de Bulgaarse, Oostenrijkse en Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 19.03.2026 erkenden de Duitse instanties verantwoordelijk te zijn en verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 (hierna de Dublinverordening).

De Bulgaarse en Oostenrijkse instanties wezen onze verzoeken op respectievelijk 25.03.2026 en 31.03.2026 af. De Dublinverordening is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in de Dublinverordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten wat betreft het naleven en toepassen van de Dublinverordening. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van de Dublinverordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden in geval er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève wat betreft de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat dat niet zo is, dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk

vertrouwensbeginsel of dat in zijn geval sprake is van omstandigheden, eigen aan zijn situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De betrokkene stelt dat hij besloot opnieuw internationale bescherming te vragen in België omdat hij vernam dat aanhangers van het Ismailisme in België worden erkend. Hij uit bezwaar tegen een overdracht aan de Duitse instanties omdat ze zijn verzoek om internationale bescherming afwezen. De lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming wordt bepaald aan de hand van de in de Dublinverordening vervatte criteria en mechanismen. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt. Het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere vanwege persoonlijke motieven zoals het machtig zijn van een taal vormt geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

De Duitse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van de Dublinverordening ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen") wat betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 42 van Richtlijn 2013/32/EU".

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Duitse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden. Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat de Duitse instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Duitsland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van de Dublinverordening.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland 'indirect refoulement' impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève wat betreft de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake 'non-refoulement'. Hieromtrent wensen we ook te verwijzen naar de uitspraak van het HvJEU in de gevoegde zaken C 228/21, C 254/21, C 297/21, C 315/21 en C 328/21 van 30.11.2023. Het Hof stelde dat de rechter van de verzoekende lidstaat niet verplicht is de verantwoordelijkheid aan deze laatste lidstaat toe te wijzen wanneer hij het oneens is met de beoordeling van de aangezochte lidstaat aangaande het risico op refoulement van de betrokken persoon. Indien er bij de overdracht of als gevolg daarvan geen sprake is van systeemfouten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming verzoeken in de aangezochte lidstaat, kan de rechter van de verzoekende lidstaat deze laatste lidstaat evenmin dwingen om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen op grond van artikel 17(1) van de Dublinverordening omdat er volgens hem in de aangezochte lidstaat een risico op schending van het beginsel van non-refoulement bestaat.

Middels het akkoord van 19.03.2026 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthavens van Hamburg of Berlijn-Brandenburg. De betrokkene dient zich na overdracht aan te bieden bij een aanmeld- en opvangcentrum in Geldersheim in de deelstaat Beieren (Ankereinrichtung Unterfranken, Connstraße 1, 97505 Geldersheim).

De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet mogelijk zou zijn en dat dat verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten.

Een bron over internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Lena Riemer, Lea Rau en Ronith Schalast, 'Asylum Information Database – Country Report : Germany' – 2024 update, laatste update op 16.06.2025, Germany - Asylum Information Database | European Council on Refugees and Exiles (asylumineurope.org), een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). In dit rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ('There have been no reports of 'Dublin returnees' facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany', pagina 81). Er wordt toegevoegd dat verzoekers wiens verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing worden verzocht terug te gaan naar de regio waar de behandeling van hun verzoek werd aangevat. De kans bestaat dat verzoekers wiens verzoek finaal werd

afgewezen na overdracht in detentie kunnen worden geplaatst met het oog op verwijdering ('If they had already applied for asylum in Germany, they are usually obliged to return to the region to which they had been assigned during the former asylum procedure in Germany. If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany', pagina 81). Artikel 5 van het EVRM beschermt het recht op vrijheid en veiligheid, maar staat het ontnemen van de vrijheid toe in een aantal gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure. Een van die gevallen is de vasthouding van personen waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is (artikel 5§1f). Het enkele feit dat de betrokkene na overdracht mogelijk het voorwerp kan zijn van vasthoudingsmaatregel impliceert derhalve geen schending van zijn grondrechten en vormt geen grond om van een overdracht aan Duitsland af te zien. We merken hieromtrent eveneens op dat blijkens het bovenvermelde akkoord van Duitsland de betrokkene zich na overdracht dient aan te melden bij een opvangcentrum in Geldersheim waaruit dient te worden begrepen dat hij niet het voorwerp zal zijn van een vasthouding.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Germany' dat door de Duitse autoriteiten op 02.05.2023 werd opgesteld en op 11.06.2024 werd aangevuld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig door de bevoegde autoriteiten zal worden bijgewerkt. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Duitsland worden overgedragen en wiens verzoek het voorwerp was van een finale afwijzing een volgend verzoek kunnen indienen bij de afdeling van het Federaal Bureau voor Migratie en Vluchtelingen in het opvangcentrum waar ze verbleven tijdens de behandeling van hun eerste verzoek ('Persons whose applications are considered subsequent applications are obliged to submit the subsequent application in person at the branch office of the Federal Office for Migration and Refugees assigned to the reception centre where they were obliged to reside during their previous asylum procedure', pagina 6). Hieruit kunnen we niet anders dan besluiten dat de betrokkene zal kunnen verblijven in het opvangcentrum van Geldersheim en daar ook een volgend verzoek zal kunnen indienen. We wensen te op te merken dat in Duitsland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

De betrokkene verklaarde tijdens het verhoor dd. 16.03.2026 dat hij in Duitsland in een opvangcentrum in München verbleef (vraag 32) en wat opvang betreft geen reden had tot klagen (vraag 39). Verzoekers hebben vanaf het indienen van hun verzoek recht op opvang. De Duitse wetgeving voorziet een opvangprocedure in 2 fasen. In eerste instantie worden verzoekers toegewezen aan een eerstelijnsopvangvoorziening ('Aufnahmeeinrichtung'), in een volgende fase en indien het onderzoek van het verzoek nog niet werd beëindigd worden ze toegewezen aan gemeenten waar ze onderdak krijgen in collectieve voorzieningen of in woningen of flats. De wet voorziet dat verzoekers maximaal 18 maanden in eerstelijnsopvangvoorzieningen kunnen blijven op uitzondering van verzoekers uit veilige landen van herkomst die gedurende de hele behandeling van hun verzoek in eerstelijnsopvangvoorzieningen dienen te verblijven. Het AIDA-rapport stelt dat de levensomstandigheden in de eerstelijnsopvangvoorzieningen kunnen verschillen en voorwerp zijn van kritiek, in bijzonder in de context van een gedwongen langer verblijf in deze voorzieningen ('The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities', pagina 177). Verder maakt het rapport gewag van een hoge bezetting in de eerstelijnsopvangvoorzieningen in bepaalde regio's wat onder meer leidt tot achterstand qua registratie en problemen qua veiligheid en privacy ('In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy', pagina 179). We zijn van oordeel dat dit aantoon dat de Duitse instanties worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van de opvang van verzoekers maar niet dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ten slotte wensen we te benadrukken dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat zich geen situaties voordoen waarbij verzoekers geen opvang krijgen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 175).

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ('The granting of legal aid

is dependent on how the court rates the chances of success', pagina 61), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

De betrokkene werd gehoord op 16.03.2026 en stelde toen dat hij een goede gezondheid heeft. Op 08.04.2026 bracht de betrokkene via zijn advocaat 4 documenten aan wat betreft zijn gezondheid. Het betreft een geneesmiddelenvoorschrift, een aanvraag voor medische beeldvorming, een getuigschrift van arbeidsongeschiktheid van 07.04.2026 en een document, dat stelt dat hij op 27.04.2026 een afspraak had in een ziekenhuis. Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd, maar dat verzoekers in praktijk in beperkte mate toegang hebben tot gezondheidszorg (pagina 191). Het meldt verder dat verzoekers de eerste 36 maanden recht hebben op noodzakelijke zorgen (pagina 191). Het Duitse parlement nam in januari 2024 de zogenaamde 'wet tot verbetering van uitzettingen' ('Rückführungsverbesserungsgesetz') aan. Een van de maatregelen van deze wet was het verlengen van de bovenvermelde wachttijd van 18 maanden tot 36 maanden. De noodzakelijke zorg omvat zoals bepaald in rubriek 4(1) van de wet betreffende bijstand aan asielzoekers ('Asylbewerberleistungsgesetz', AsylbLG - Asylbewerberleistungsgesetz (gesetze-im-internet.de)) de noodzakelijke medische en tandheelkundige behandelingen voor de behandeling van acute ziekten en pijnlijke aandoeningen, inclusief de verstrekking van geneesmiddelen en verband, evenals andere diensten die nodig zijn voor herstel, verbetering of verlichting van ziekten of de gevolgen van ziekten. Vaccinaties worden in overeenstemming met de Duitse regelgeving verstrekt voor de preventie en vroegtijdige opsporing van ziekten. Na een verblijf van 36 maanden hebben verzoekers onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot openbare gezondheidszorg ('After 36 months, asylum seekers are entitled to social benefits as regulated in the Twelfth Book of the Social Code (Sozialgesetzbuch). These 'standard' social benefits include access to health care under the same conditions that apply to German citizens who receive social benefits', pagina 191). Het AIDA-rapport melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren waaronder een taalbarrière of administratieve plichtplegingen bij de aanvraag en afgifte van het bewijs van ziektekostenverzekering ("Krankenschein") die lokaal kunnen verschillen (pagina's 192 en 193) maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een gezondheidsproblematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland per definitie geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Duitse autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublinverordening. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 wat betreft de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van de Dublinverordening."

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §4 bepaald wordt dat:

“§ 4. Voor vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/82, § 4, van de wet van 15 december 1980 en vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/85 van dezelfde wet, die werden ingediend voor de inwerkingtreding van deze wet, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.

De volgende artikelen blijven van toepassing op de vorderingen tot schorsing en de vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die werden afgerond op grond van de procedureregels vastgesteld in de wet van 15 december 1980:

1° de artikelen 49 en 50 van het procedureglement van de Raad betreffende de opheffing of intrekking van de schorsing en van de andere voorlopige maatregelen; en

2° de artikelen 39/68-1, § 1, tweede lid, en § 5, derde en vierde lid, en 39/82, §§ 5 en 6, van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 39, 40 en 41 van het procedureglement van de Raad betreffende de verzoeken tot voortzetting, indien de vorderingen tot schorsing gepaard gingen met een annulatieverzoek.

[...]”

De bepalingen van het procedureglement van de Raad (hierna: het PR RvV) inzake de UDN-procedures zijn impliciet opgeheven door bepalingen van de voormelde wet van 17 juni 2025 inzake de urgente procedure. Gelet op het voormelde artikel 5.12, §4 van de Vreemdelingenwet blijven deze oude bepalingen van het PR RvV inzake UDN-procedures echter van toepassing op huidige vordering.

Huidige vordering wordt derhalve verder afgedaan overeenkomstig de voormelde (oude) regels van de Vreemdelingenwet en het PR RvV.

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie-en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering. Verweerder betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu bijgevolg vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 8 Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2- 3 Wet 7 Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht”*.

Hij betoogt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers verzoek om internationale bescherming aan Duitsland toekomt. Artikel 8 Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) bepaalt evenwel als volgt:

[...]

Uit informatie waar verzoeker over beschikt, blijkt dat hij in Duitsland het risico loopt om opgesloten te worden in afwachting van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. (zie: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/06/AIDA-DE_2024-Update.pdf)

[...]

(vrije vertaling: 'Asielzoekers worden over het algemeen niet vastgehouden zolang hun aanvraag niet definitief is afgewezen en zolang ze een verblijfsvergunning (Aufenthaltsgestattung) hebben. Recente wetwijzigingen hebben echter enkele uitzonderingen ingevoerd. In gevallen waarin aanvragen zijn afgewezen als niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond, kan een uitzettingsbevel van kracht worden, ongeacht de rechtsmiddelen, tenzij een rechter een voorlopige maatregel oplegt die een dergelijke uitzetting opschort. Als aanvragers op dit punt echter worden vastgehouden, hebben ze niet de juridische status van asielzoeker, aangezien de verblijfsvergunning van de asielzoeker niet langer geldig is zodra een uitzettingsbevel uitvoerbaar wordt. Volgens de Duitse wetgeving wordt detentie dus alleen bevolen wanneer een asielaanvraag definitief is afgewezen of in het kader van een Dublin-transfer. Met de inwerkingtreding van de Wet ter verbetering van uitzettingen op 27 februari 2024 kunnen asielzoekers echter wel worden vastgehouden als er op het moment van indiening van hun aanvraag gronden voor detentie bestonden.' Dit is met name relevant voor gevallen waarin personen een vervolgvraag indienen om een dreigende uitzetting te voorkomen (...). Een andere wijziging van de Verblijfswet, ingevoerd in 2020, maakte reeds de 'voorbereidende' detentie mogelijk van personen die onderworpen zijn aan een inreisverbod en 'een aanzienlijk gevaar vormen voor hun eigen leven of dat van anderen, of voor de interne veiligheid, of die veroordeeld zijn voor strafbare feiten, waaronder asielzoekers'.') (eigen onderlijning)

Verzoeker loopt dan ook uitdrukkelijk het risico om opgesloten te worden in Duitsland.

Dat het middel dan ook ernstig is.”

3.3.3. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 19 Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht”*.

Hij betoogt als volgt:

“Artikel 19 Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) bepaalt evenwel:

[...]

Verzoeker wenst te verwijzen naar het meest recente rapport AIDA Germany:

Dit rapport bepaalt als volgt over het recht op gezondheidszorg voor asielzoekers in Duitsland:

[...]

(vrije vertaling: De wet beperkt de gezondheidszorg voor asielzoekers gedurende de eerste 36 maanden van hun verblijf tot gevallen van 'acute ziekten of pijn', waarbij 'noodzakelijke medische of tandheelkundige behandeling moet worden verstrekt, inclusief medicatie, verband en andere voorzieningen die nodig zijn voor herstel, genezing of verlichting van de ziekte, of noodzakelijke diensten die de gevolgen van ziekten aanpakken. Bovendien moeten vaccinaties en 'noodzakelijke preventieve medische controles' worden verstrekt. De wet bevat verder een speciale bepaling voor zwangere vrouwen en vrouwen die recent zijn bevallen. Zij hebben recht op 'medische en verpleegkundige hulp en ondersteuning', inclusief verloskundige hulp. Daarnaast bepaalt de wet dat verdere voorzieningen kunnen worden toegekend 'indien deze in een individueel geval onmisbaar zijn voor het waarborgen van de gezondheid'.

Na 36 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voorzieningen zoals geregeld in het Twaalfde Boek van het Sociale Wetboek (Sozialgesetzbuch). Deze 'standaard' sociale voorzieningen omvatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als die gelden voor Duitse burgers die een sociale uitkering ontvangen. De wachttijd tot iemand recht heeft op 'standaard' sociale voorzieningen werd in 2024 verlengd door de zogenaamde Rückführungsverbesserungsgesetz (Wet ter verbetering van uitzettingen), die verschillende maatregelen omvat, zoals versnelde uitzettingen, verlaging van uitkeringen en snellere toegang tot werk. PRO ASYL stelt dat de toegang tot gezondheidszorg door deze wet aanzienlijk moeilijker is geworden, wat ernstige gevolgen voor de gezondheid van de betrokkenen kan hebben. De organisatie betwist de grondwettelijkheid van het verlengen van de periode van beperkte toegang tot zorg tot zo'n lange termijn.

De term 'noodzakelijke behandeling' in de zin van de wet is niet eenduidig gedefinieerd, maar wordt vaak beschouwd als uitsluitend medische zorg die absoluut onvermijdelijk is. De formulering van de wet suggereert echter dat de gezondheidszorg voor asielzoekers niet beperkt mag blijven tot 'spoedeisende hulp', aangezien de wet acute ziekten of pijn als gronden voor noodzakelijke behandeling noemt. Er wordt dan ook betoogd dat een beperking van de behandeling tot acute ziekten niet in overeenstemming is met de wet. Als chronische ziekten pijn veroorzaken, moeten die ook behandeld worden. Er bestaat echter nog steeds discussie over welke behandeling in deze gevallen noodzakelijk is: vereist de behandeling van pijn ook de behandeling van de oorzaken van de chronische ziekte, of is een kosteneffectievere behandelingsoptie (meestal medicatie) die de pijn, althans tijdelijk, verlicht, voldoende? Er wordt gemeld dat noodzakelijke maar dure diagnostische maatregelen of therapieën niet altijd worden vergoed door lokale autoriteiten, die stellen dat alleen 'elementaire' of 'vitale' medische zorg onder de wet valt. NGO's en andere belanghebbenden bekritiseren herhaaldelijk de gedifferentieerde toegang tot gezondheidszorg, wat leidt tot discriminerende praktijken. Met name de Federale Kamer van Psychotherapeuten (BPTK), medische verenigingen en andere organisaties hebben kritiek geuit op de wetswijzigingen met betrekking tot de verlenging van de termijn voor de verlaagde zorguitkeringen. De vertraging in de toegang tot reguliere sociale voorzieningen treft vluchtelingen met traumatische ervaringen onevenredig hard, omdat zij tot wel drie jaar moeten wachten op essentiële geestelijke gezondheidszorg, wat hun psychische nood mogelijk verergert.

Ook als een chronische ziekte op dit moment geen pijn veroorzaakt, kunnen asielzoekers nog steeds recht hebben op behandeling, indien dit onmisbaar is voor hun gezondheid, zoals bepaald in artikel 6(1) van de Wet op de uitkeringen aan asielzoekers. Recentelijk hebben enkele regionale sociale rechtbanken betoogd dat deze bepaling ruim moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de grondwet. Afgezien van enkele uitzonderingen, met name in het geval van lichte aandoeningen of korte verblijven, moet er dus een uitkeringsniveau worden vastgesteld dat overeenkomt met een reguliere ziektekostenverzekering.

Gespecialiseerde behandeling voor getraumatiseerde asielzoekers en slachtoffers van foltering kan worden geboden door enkele gespecialiseerde artsen en therapeuten en in verschillende gespecialiseerde instellingen (Behandelcentra voor Slachtoffers van Folteratie). Omdat het aantal plaatsen in de behandelcentra beperkt is, is toegang tot therapieën niet altijd gegarandeerd. In 2022 werd bijvoorbeeld gemeld dat behandelcentra het grootste deel van de kosten voor therapieën (96,7%) moeten dekken via donaties of andere fondsen, omdat therapieën voor asielzoekers vaak niet worden vergoed door de gezondheids- en sociale diensten. Grote afstanden tussen de verblijfplaatsen van asielzoekers en behandelcentra kunnen een effectieve therapie in de praktijk ook onmogelijk maken. De Psychosociale Ondersteuningscentra voor Vluchtelingen en Slachtoffers van Marteling (BAFF) bekritiseert Duitsland omdat het zijn verplichtingen onder het internationaal recht niet nakomt. De BAFF pleit voor financiële stabiliteit voor psychologische ondersteuningsprogramma's, financiering voor vertalingen binnen deze programma's en toegang tot reguliere zorgverzekerskaarten in heel Duitsland.

Toegang tot behandeling voor mensen met psychische problemen is beschikbaar voor vluchtelingen en personen die een aanvullende beschermingsstatus genieten, onder dezelfde voorwaarden als voor Duitsers. In de praktijk is de toegang tot gespecialiseerde behandeling voor getraumatiseerde vluchtelingen of slachtoffers van marteling echter moeilijk. Volgens de Psychosociale Ondersteuningscentra voor Vluchtelingen en Slachtoffers van Marteling (BAFF) ondervinden vluchtelingen veel belemmeringen bij de toegang tot gespecialiseerde behandeling. Vaak is toegang tot gespecialiseerde centra niet mogelijk, aangezien er in Duitsland slechts 47 van deze centra bestaan, die lange wachttijsten hebben en zich mogelijk ver van de woonplaats van de persoon in nood bevinden. Deze centra geven voorrang aan asielzoekers

zonder een gegarandeerde verblijfsvergunning, maar desondanks is de toegang vrij gecompliceerd. In 2025 ontvangt slechts 3,1% van de personen die mogelijk psychologische behandeling nodig hebben vanwege traumatische ervaringen zoals marteling, oorlog en ontheemding, de juiste zorg. ...)
Dit duidt expliciet dat er veel problemen zijn m.b.t. de gezondheidszorg voor asielzoekers in Duitsland. Dit maakt dan ook dat verzoekers recht op een kwaliteitsvolle gezondheidszorg in Duitsland erg problematisch is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.3.4. Uit verzoekers betoog komt tevens naar voor dat gelet op het voorgaande een overdracht naar Duitsland in zijn geval een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) uitmaakt zodat hij tevens een schending van voormelde verdragsbepaling opwerpt.

3.3.5. Voormelde middelen worden omwille van hun onderlinge samenhang samen behandeld.

3.3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt hierin verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan Duitsland toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoont dat hij op 13 januari 2023 internationale bescherming in Duitsland vroeg, de Duitse autoriteiten instemden met het verzoek om verzoeker terug te nemen en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), waarbij wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublininterview aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Duitsland inzake de toegang tot opvangvoorzieningen, tot de asielprocedure en tot gezondheidszorg.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.7. De inhoudelijke kritiek van verzoeker wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.3.8. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

3.3.9. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan

stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

3.3.10. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich bewust is van zijn verplichtingen op dit vlak en op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Daarbij is niet alleen gewezen op de verdragsrechtelijke verplichtingen van Duitsland, maar werd ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker afgelegd tijdens zijn Dublininterview van 16 maart 2026, met de inhoud van het akkoord van de Duitse autoriteiten van 19 maart 2026 en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, in het bijzonder het rapport *“Asylum Information Database – Country Report Germany” – 2024 update*, laatste update juni 2025 (hierna: het AIDA-rapport) en het document *“Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin”* opgesteld door de Duitse instanties op 2 mei 2023 aangevuld op 11 juni 2024. Beide documenten bevinden zich in het administratief dossier.

3.3.11. Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering is verweerder tot de volgende conclusie gekomen:

“Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

3.3.12. Het komt aan verzoeker toe om de analyse van verweerder met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.3.13. In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij in Duitsland het risico loopt om te worden vastgehouden in afwachting van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij citeert hierbij een passage uit het AIDA-rapport waarin onder meer kan worden gelezen dat verzoekers om internationale bescherming in principe niet worden vastgehouden. Op dit principe worden ingevolge recente wetswijzigingen echter enkele uitzonderingen voorzien. Zo kan bijvoorbeeld een terugkeerbesluit worden uitgevoerd dat is genomen ten aanzien van een verzoeker wiens aanvraag werd verworpen als onontvankelijk of kennelijk ongegrond ongeacht een openstaand rechtsmiddel tenzij de rechter een voorlopige maatregel tot schorsing van terugkeer beveelt. Op dit punt heeft een verzoeker echter niet langer de juridische status van verzoeker om internationale bescherming aangezien zijn recht om te blijven vervalt zodra een terugkeerbesluit opnieuw uitvoerbaar wordt. Bijgevolg wordt in de zin van de Duitse wet pas tot detentie overgegaan nadat een verzoek om internationale bescherming definitief is afgewezen of in de context van een Dublinoverdracht. Voorts kan worden gelezen dat ingevolge de inwerkingtreding van een nieuwe wet op 27 februari 2024 verzoekers om internationale bescherming kunnen worden vastgehouden in geval ze een verzoek om internationale bescherming indienen ten einde een imminente uitwijzing te vermijden.

3.3.14. Door een algemeen citaat weer te geven uit het AIDA-rapport brengt verzoeker niets in tegen volgende concrete overwegingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing waaruit volgt dat hij na zijn overdracht terecht kan in een eerstelijns opvangcentrum waar hij de kans krijgt een volgend verzoek in te dienen en dus niet zal worden vastgehouden:

-Uit het AIDA-rapport blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekers die worden overgedragen aan Duitsland problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de asielprocedure. Verzoeker zal in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen waarbij hij nieuwe elementen kan aanvoeren.

-Blijkens het akkoord van de Duitse instanties dient verzoeker zich aan te melden bij het opvangcentrum in Geldersheim waaruit moet worden begrepen dat hij niet zal worden vastgehouden. In het informatieblad *“Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin”* opgesteld door de Duitse instanties op 2 mei 2023 aangevuld op 11 juni 2024 kan worden gelezen dat verzoekers die aan Duitsland worden overgedragen en wiens verzoek finaal werd afgewezen een volgend verzoek kunnen indienen bij de afdeling van het Federaal Bureau voor Migratie en Vluchtelingen in het opvangcentrum waar ze verbleven tijdens de behandeling van hun eerste verzoek. Hieruit kan niet anders dan worden besloten dat verzoeker zal kunnen verblijven in het opvangcentrum van Geldersheim waar hij een volgend verzoek zal kunnen indienen.

3.3.15. De Raad stelt vast dat uit voormeld akkoord van de Duitse instanties dat zich in het administratief dossier bevindt inderdaad blijkt dat verzoeker zich moet aanmelden bij het eerstelijns opvangcentrum in Geldersheim.

3.3.16. Vervolgens citeert verzoeker een passage uit het AIDA-rapport met betrekking tot het recht op gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland. Hierin kan onder meer worden gelezen dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers tijdens de eerste 36 maanden wordt beperkt tot de noodzakelijke behandeling voor acute aandoeningen of pijn maar eveneens dat Duitse arbeidsrechtbanken hebben geoordeeld dat die bepaling breed moet worden geïnterpreteerd in lijn met de Duitse grondwet. Ook kan worden gelezen dat toegang tot gespecialiseerde behandeling voor getraumatiseerde verzoekers en slachtoffers van foltering moeilijk is. Verzoeker betoogt dat er *“veel problemen zijn m.b.t. de gezondheidszorg voor asielzoekers in Duitsland”* wat maakt dat ook zijn recht op kwaliteitsvolle gezondheidszorg erg problematisch is.

3.3.17. Blijkens de bestreden beslissing oordeelde verweerder op basis van het AIDA-rapport, waaruit ook verzoeker citeert dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland niet dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest tot gevolg zou kunnen hebben. In dit verband kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd, maar dat verzoekers in praktijk in beperkte mate toegang hebben tot gezondheidszorg (pagina 191). Het meldt verder dat verzoekers de eerste 36 maanden recht hebben op noodzakelijke zorgen (pagina 191). Het Duitse parlement nam in januari 2024 de zogenaamde ‘wet tot verbetering van uitzettingen’ (‘Rückführungsverbesserungsgesetz’) aan. Een van de maatregelen van deze wet was het verlengen van de bovenvermelde wachttijd van 18 maanden tot 36 maanden. De noodzakelijke zorg omvat zoals bepaald in rubriek 4(1) van de wet betreffende bijstand aan asielzoekers (‘Asylbewerberleistungsgesetz’, AsylbLG - Asylbewerberleistungsgesetz (gesetze-im-internet.de)) de noodzakelijke medische en tandheelkundige behandelingen voor de behandeling van acute ziekten en pijnlijke aandoeningen, inclusief de verstrekking van geneesmiddelen en verband, evenals andere diensten die nodig zijn voor herstel, verbetering of verlichting van ziekten of de gevolgen van ziekten. Vaccinaties worden in overeenstemming met de Duitse regelgeving verstrekt voor de preventie en vroegtijdige opsporing van ziekten. Na een verblijf van 36 maanden hebben verzoekers onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot openbare gezondheidszorg (‘After 36 months, asylum seekers are entitled to social benefits as regulated in the Twelfth Book of the Social Code (Sozialgesetzbuch). These ‘standard’ social benefits include access to health care under the same conditions that apply to German citizens who receive social benefits’, pagina 191). Het AIDA-rapport melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren waaronder een taalbarrière of administratieve plichtplegingen bij de aanvraag en afgifte van het bewijs van ziektekostenverzekering (‘‘Krankenschein’’) die lokaal kunnen verschillen (pagina’s 192 en 193) maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een gezondheidsproblematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland per definitie geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Duitse autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden.”

3.3.18. Verzoeker toont niet aan dat verweerder hierbij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat hij bepaalde informatie over het hoofd heeft gezien of dat hij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door louter dezelfde informatie te citeren uit het AIDA-rapport en hieruit te besluiten dat zijn toegang tot gezondheidszorg erg problematisch is.

3.3.19. Verder stelt de Raad vast dat verweerder ook verzoekers individuele situatie in zijn oordeel heeft betrokken. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“De betrokkene werd gehoord op 16.03.2026 en stelde toen dat hij een goede gezondheid heeft. Op 08.04.2026 bracht de betrokkene via zijn advocaat 4 documenten aan wat betreft zijn gezondheid. Het betreft een geneesmiddelenvoorschrift, een aanvraag voor medische beeldvorming, een getuigschrift

van arbeidsongeschiktheid van 07.04.2026 en een document, dat stelt dat hij op 27.04.2026 een afspraak had in een ziekenhuis. Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren."

3.3.20. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker in het verzoekschrift geen enkel element aanbrengt in verband met zijn gezondheidstoestand dat erop wijst dat er in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht. Dit blijkt ook niet uit voormelde vier documenten die zijn advocaat aan verweerder overmaakte op 8 april 2026 die zich in het administratief dossier bevinden. Op 8 juni 2026 attesteerde de arts van het gesloten centrum bovendien dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg toont hij niet aan dat verweerder in zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat zijn oordeel kennelijk onredelijk is.

3.3.21. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat verweerder een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij zijn overdracht aan de Duitse instanties en evenmin dat hij daarover niet afdoende heeft gemotiveerd.

3.3.22. Het eerste en tweede middel zijn niet ernstig.

3.3.23. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van (oud) artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. CLAES